

HỘI THỨ HAI MƯƠI MỐT CUỐI TRÂU TIẾP VIỆN

Nghe lọt hai tiếng Cổ-mộ Dương-Qua "á" lên một tiếng rồi lắng tai nghe nữa.

Người khàn khàn hỏi:

- Cổ-mộ là môn phái nào, nghe xa lạ quá vậy?

Cơ Thanh-Hư đáp:

- Theo Triệu sư-thúc cho biết thì đệ-tử phái này ít khi xuất hiện giang hồ nên không mấy người biết rõ. Tuy nhiên có một sự lạ là chính Hàn-trại chủ đây cũng không biết rõ?

Người trại chủ họ Hàn đáp:

- Thôi chả nên bàn đến việc đó nữa làm gì. Chỉ nên xem thử sáng mai đối phương có bao nhiêu mạng, tài lực ra sao, mình đối phó như thế nào đây.

Cơ Thanh Hư nói:

- Triệu sư-thúc giao hẹn sẽ gặp con bé tại cửa hang Sài-Lang đúng giờ ngày mai để so tài, còn bọn họ bao nhiêu người thật cũng chưa biết rõ.

Hàn Trại chủ hỏi:

- Hang Sài-Lang ở đâu, về hướng nào?

Cơ Thanh-Hư đáp:

Hang Sài Lang cách đây bốn mươi dặm về phía Tây-Nam. Bọn ta đã được Hàn Trại-chủ, thêm quyền sư họ Trần giúp nó còn sợ gì nữa.

Có tiếng ông già nói:

- Thôi được chúng ta sẽ gặp nhau nơi đây, đúng ngày mai, bây giờ mình đi, đi đi.

Cơ Thanh Hư tiễn hai người ra cửa còn dặn tiếp theo.

- Chỗ này không xa Trùng-Dương cung là bao nhiêu, nên làm sao cho cuộc đấu ngày mai đừng đến tai các vị Mã, Khuu, Vương biết được thì lời thôi lắm, cần giữ kín nhiệm nhé.

Hàn trại chủ cười to bảo:

- Các người là môn đệ của Mã Ngọc và Khuu-xứ-Cơ, ta đây là kẻ ngoại phái việc gì phải sợ.

Lão sư họ Trần nói:

- Người cứ yên lòng, nói thế chứ chúng ta không để cho ai biết đâu mà ngại.

Dương-Qua bực quá nghĩ bụng:

- Bọn này quyết tâm hạ thủ Long cô nương của mình nên tìm cách đầu nhem không cho Trùng-Dương cung biết. Nhưng sao chủ quan thế? Đã chắc ai hơn ai chưa mà sớm tự phụ lắm vậy.

Khi ấy, bốn người vừa đi vừa chuyện trò, bước luôn ra đường cái.

Dương-Qua thừa dịp nhảy phắt qua cửa sổ, chui vô phòng của hai người lục soạn. Mới nhìn vào đã thấy trên bàn có hai gói bạc, ước chừng vài chục lạng, chàng mừng rỡ nghĩ bụng:

- Thật "buồn ngủ gặp chiếu manh" "đói lòng gặp cơm nguội". Sẵn đây ta lấy đồ để tiêu xài.

Vừa cất bạc vào lưng, chàng nhìn bên cạnh có một cái bao da dài, mở ra thấy có hai thanh trường kiếm.

Dương-Qua vận sức bẻ gãy thanh kiếm bốn khúc rồi cẩn thận đặt vào bao như cũ. Đoạn, hấn vén quần tiểu vải lên áo quần, mền chần của hai đạo sĩ rồi mới rút lui về phòng mình trùm chăn nằm giả bộ ngủ kỹ.

Bỗng có tiếng người phi thân qua tường và nhảy phịch xuống đất. Nghe bước chân đi nặng nề, chàng biết hai đạo sĩ khinh công còn quá non nớt nên chẳng thèm để ý nữa. Tuy nhắm mắt nhưng tai vẫn áp gần vách lắng tai nghe.

Hai đạo sĩ còn bàn tán thêm về cuộc chiến đấu ngày mai trước khi sửa soạn đi ngủ.

Thình lình Bì-thanh-Huyền hét lớn:

- Ủa, sao ước hết cả như vậy?

Kế nghe tiếng hít hơi mấy cái rồi một giọng bực dọc khó chịu thốt lên vang phòng:

- Ô, khai quá, khai không chịu được! Cơ sư huynh đã trót đái dâm sao! Nếu có thì nói trước để chi tệ vậy?

Cơ-thanh-Hư nạt lớn:

- Đừng nói xàm. Có lẽ mèo, chuột hay con gì đái đấy. Ta đâu có làm chuyện bậy bạ như vậy.

Bì-thanh-Huyền cãi:

- Mèo chuột gì mà ước nhẹ cả chần mền như thế này được.

Bỗng Cơ-Thanh-Hư hốt hoảng hỏi:

- Ủa, hai gói bạc đâu mất rồi? Thế là cả hai vội vàng lục soạn khắp phòng để tìm gói bạc, may ra chuột mèo bỏ xó nào chăng?

Dương-Qua nghe hai người bàn bạc cãi lầy, thích chí cười sằng sặc một mình.

Bỗng Bì-thanh-Huyền gọi lớn:

- Ông chủ ơi, ông chủ? Nơi đây là hắc điểm hay ổ trộm mà có người vào đây cắp hai gói bạc của ta đi rồi.

Tiếng gọi của hai người khiến bọn bồi phòng thức dậy chạy đến.

Bì-thanh-Huyền túm ngực người thủ-quỷ mắng lớn:

- Bọn bây rước trộm về đây lấy hết tiền bạc của ta. Muốn tốt phải giao hoàn lại lập tức. Nếu không ta phá điểm ngay bây giờ.

Khách trọ nghe ồn ào cũng thức giấc chạy đến xem, đứng xung quanh đèn nghị,

Dương-Qua cũng thừa dịp trà trộn vào đám đông xem thử.

Người thủ-quỷ cãi lại:

- Quý khách có tiền nhiều sao không gửi chúng tôi, để hỏng hóc mất mát, làm sao trách chúng tôi được. Tiệm này vốn lương thiện xưa nay, chưa một khách trọ nào than phiền mất một cái gì. Hôm nay hai ông kiểm chuyện sanh sự thật là lần đầu tiên mới có.

Hai đạo-sĩ nghe nói cường lý không biết đối đáp ra sao. Sau cùng Bì-thanh-Huyền tiếc của quá chịu không được, tát vào tai người thủ-quỷ một cái thật mạnh. Người này nổi nóng, cầm ghế đập nhau, miệng hô lớn:

- Bà con ơi, có cướp!

Người trong tiệm ùa ra, kẻ cạy người gậy xúm lại bao vây hai đạo sĩ đánh nhau.

Cả hai cố sức đỡ gạt. Tuy nhiên vì bên này quá đông người nên hai người đã rơi vào thế bị động, phải đứng đầu vai vào nhau mà chống cự cầm chừng.

Dương-Qua thích chí quá chạy về phòng leo lên giường trùm chăn cười khúc khích.

Đánh một chập, cự đương hết nổi, hai đạo sĩ vội rút lui vào phòng gài cửa lại. Sáng sớm ngày sau, Dương-Qua thức dậy ngay từ khi trời còn mờ sương chưa sáng hẳn, gọi hai tô mì ăn điểm tâm.

Chàng để ý thấy các người giúp việc kẻ bưng đầu, người rách áo ai cũng cầu nhau nguyên rửa hai tên đạo sĩ.

Dương-Qua khơi chuyện hỏi:

- Rõ hai đạo sĩ thật quá ngang ngược. Bạc tiền cất giấu trong hồ bao, ít nhiều chẳng ai biết, bỗng dung hồ mất rồi còn làm phiền đến chủ tiệm nữa.

Người tửu bảo tức quá lên tiếng phân bua:

- Quả thật quân ăn cướp, đạo sĩ gì, tu hành chi thứ ấy! Ăn ở không trả tiền, lại kiếm cách phao vu giá họa, gây chuyện đủ điều. Câu chuyện này tức quá, chúng tôi sẽ đi khiếu nại tận Trùng-Dương Cung. Trên ấy người ta đàng hoàng giữ đúng phép tắc lắm! chưa có ai xằng bậy như thế bao giờ. Bao nhiêu đạo sĩ trên núi Chung-nam chưa có một ai ngang tàng như hai tên ấy.

Dương-Qua trả tiền rồi ra phòng tìm đường đi đến hang Sài-Lang

Chẳng bao lâu chàng đã vượt quá hai chục dặm đường. Hang Sài-lang đã hiện ra phía xa xa, đằng trước.

Ngó bóng mặt trời chỉ vào khoảng mười giờ thìn, còn sớm chán. Chàng muốn tìm chỗ mát mẻ kín đáo nghỉ chân dưỡng sức để xem thử cuộc đấu ra sao.

(...Thiếu)

Nữ lang cười mỉm rồi đáp:

- Chẳng hiểu vì sao bọn ấy cả gan dở thói khinh người, nên bên cô nương mới cho nó vài đòn để sửa mình về sau. Từ nay hãy chừa cái thói khinh người như thế đó nhé.

Triệu-bất-Phàm tuy kiên nhẫn nhưng thấy đầu óc cũng xốn với thái độ ngông cuồng của nàng. Trần lão quyền sư chụ không nổi nữa nhảy vọt ra thét lớn:

- Ranh con, sao dám trịch thượng trước mặt các võ lâm tiền bối. Muốn yên thân, lập tức xuống lừa tạ tội cho rồi.

Nói chưa dứt lời lão đã phi thân đến cạnh lửa, đưa tay níu vai nàng định vít cho nhào xuống.

Bận cầm đao nơi tay mặt, người con gái không kịp xoay trở ứng phó với đòn này. Nhưng tài nghệ nàng không đến nỗi bị hạ ngay về ngón ấy.

Nàng chỉ khẽ xoay bàn tay một cái, tức thì hai vùng sáng bạc lấp loáng từ tay áo vun vút lao ra ngay ngực và đầu ông lão.

Trần lão sư hoảng hốt vội nhảy lui mấy bước, tay vung đao lên gạt hai lưỡi diệp dao, miệng la lớn:

- Con a đầu vô lễ thật. Phen này đừng đem lòng oán hận lão gia nhé!

Nói rồi lão hươ đao chém như mưa bắc.

Hàn Trại chủ phía sau, Triệu bất Phàm đứng bên cạnh cũng đồng thời kẻ múa roi, người loang kiếm, nhất tề tấn công một lượt.

Cơ-Thanh-Hư, Bì-Thanh-Huyền cũng múa kiếm xông vào trợ chiến. Nhưng bỗng có hai tiếng leng keng ngân lên, đôi tay cầm kiếm của hai người như tê dại hẳn, và hai thanh kiếm đã bị một vật gì vô hình chạm phải gãy đôi rơi xuống đất. Hai người hết hồn, đưa mắt nhìn quanh vừa ngỡ ngàng vừa lo âu, không dám xông tới nữa.

Nguyên do vì Dương-Qua muốn ra trợ giúp cho nữ lang bạch y đỡ bớt vài đối thủ nên đã lẹ tay phóng hai ám khí đánh gãy kiếm của hai đạo sĩ này.

Nữ lang áo trắng đang tung hoành chống đỡ cùng ba người, bỗng nghe có tiếng động và nhìn thấy kiếm của hai gã gãy đôi thì thích chí cười lên một hồi, rồi đánh mạnh hơn nữa.

Thấy nàng vui vẻ cười to, Dương-Qua cũng thấy hân hoan mừng lấy và phút chốc quên hết âu sầu, cười theo dòn dã.

Thình lình nữ lang xoay bàn tay, một lưỡi diệp dao xé gió vun vút về phía Bì-Thanh-Huyền. Hấn vội vàng cúi đầu né tránh, nhưng đã chậm rồi. Lưỡi diệp dao phớt

qua đầu hấn, đã thiến đứt ngon một vành tai rơi xuống đất, máu chảy đầm dề. Mấy người kia cũng kinh hãi cho tài nghệ về môn ám khí của nữ lang, trong bụng có phần e dè. Nhưng vì đỉnh ninh phe mình đông người sẽ thắng thế, nên vẫn yên lòng bao vây tấn công ráo riết.

Nói rằng nhiều người cùng tấn công, như hai gã họ Cơ và họ Bì chỉ nắm hai thanh gươm gãy để đánh cầm chừng chứ không có tài dụng gì mấy.

Lợi dụng nhược điểm ấy, nữ lang hét một tiếng lớn, vung tay gạt phát các môn binh khí ra, giạt cương giục lừa nhảy phóc ra xa hai trượng. Cả bọn hè nhau chạy theo bám riết không chịu rời.

Hàn Trại chủ đuổi theo vừa kịp tung thiết-chùy đánh ra một đòn cực kỳ dũng mãnh, nữ lang vung gươm gạt trúng thấy rung động cả cánh tay, thất kinh vội nghĩ:

- Tên này bản lĩnh không phải tầm thường. Cần thận trọng đề phòng hấn mới được.

Nàng giạt cương cho lừa né qua một bên tránh được.

Hàn Trại chủ thừa thế vung chùy đánh luôn mấy cái liên tiếp.

Riêng quyền sư họ Trần bình sinh chuyên môn về quyền, nên kém về môn đao kiếm, huống chi tay đã bị thương nên lực lượng không có gì đáng ngại. Nhưng Triệu-bất-Phàm thì quả là một cao thủ, kiếm pháp tinh vi, cho nên mỗi thế kiếm của hấn tung ra là cả một thể tuyệt diệu kinh hồn làm đối phương phải kiêng nể.

Cuộc đấm chém mỗi lúc càng kéo dài, hai bên một đông một ít nhưng mãi mê chiến đấu chưa ngã ngũ về bên nào. Dương-Qua thừa dịp ngắm nhìn mặt mày của nữ lang áo trắng.

Chàng thấy nàng rất đẹp. Mặt trái xoan, da dẻ hồng hào, mũi thẳng, mày thanh, môi tươi, có lẽ lớn hơn mình đôi ba tuổi, chàng nghĩ bụng:

- Xem sắc diện cô ta cũng na ná như mình, hèn chi tên tửu-bảo nói nàng là chị mình cũng phải.

Da nàng tuy cũng trắng, nhưng đậm hơn của Tiểu-long-Nữ. Nhìn đao pháp của nàng cũng lạ lùng kỳ ảo nhưng vì phải chống với nhiều người nên chưa giữ được phần thắng lợi.

Theo lối xuất thủ thì rõ ràng là người của phái Cổ-mộ rồi. Phải chăng nàng là đệ tử của Lý-mạc-Thu sư bá?

Lúc mới đánh nhau, Dương-Qua thấy năm người xông ra đánh một nữ lang nên trong lòng bất phục.

Nhưng xét lại thấy mấy người kia bản lĩnh tầm thường thì dầu có đông cũng chưa hấn thắng nổi.

Sau này nhận xét ra nàng là học trò của Xích-Luyện Tiên-tử Lý-mạc-Thu thì chàng đã sanh ra ác cảm nên nghĩ thầm:

- Dầu nàng hay mấy đạo sĩ thắng cũng không có gì can hệ đến ta, thôi chả cần quan tâm làm chi nữa.

Nghĩ xong chàng vetch chân nằm dài trên tảng đá nhìn mây, nghe gió, chẳng để ý đến mấy người.

Mười hiệp sau, nữ lang đã dần dần chiếm lại ưu thế. Nàng ngồi trên lừa tả xông hữu đột, vung kiếm loạn xạ buộc năm người phải lo chống đỡ và từ thế công đã rơi dần vào thế thủ.

Lúc ấy Cơ-Thanh-Hư nhớ lại mình chẳng giúp ích được gì, mới nói cùng Bì Thanh-Huyền:

- Bì sư-đệ, gươm chúng ta đã gãy, dẫu đánh cho đông cũng chẳng lợi ích gì thiết thực. Chi bằng đôi ta tạm rút lui ra ngoài, kiếm một nhánh cây hay khúc gỗ nào chắc chắn, vừa tay, vào làm côn đánh nhau có lẽ hơn đây nhỉ?

Bì-Thanh-Huyền cũng đồng ý.

Cả hai chạy luôn ra rừng bên cạnh tìm được một cây gỗ khá cứng rồi trở vào.

Cơ-Thanh-Hư bảo:

- Cây này vừa tay lắm. Nếu đánh hấn không được thì tấn công lừa nó càng thuận tiện hơn.

Thế rồi cả hai hè nhau xông lại cứ nhè bốn chân lừa đập túi bụi.

Nữ lang áo trắng, mãi lo đánh đỡ các đường kiếm vô cùng hiểm ác của họ Triệu, đâu để ý đến thâm ý này. Bỗng nhiên con lừa đen rống lên một tiếng, nhảy dựng lên rồi ngã quy xuống què hẳn mất một chân vì ngọn côn của Cơ-Thanh-Hư.

Tiếp đến, Bì-Thanh-Huyền cũng phang trúng một đèn nĩa vào chân kia, con lừa chịu không nổi nằm bẹp luôn. Nữ lang buộc lòng phải nhảy xuống đất đánh bộ. Nàng tung mình lanh lẹ né tránh cả kiếm chùy của địch đánh tới tấp vào đầu, rồi đưa tay chém ngang một nhát lộng gió vù vù, đứng ngay khúc cây trên tay Bì-Thanh-Huyền đứt tiện thành hai khúc.

Nhưng vì đang mải lo chém vào phía Bì-Thanh-Huyền nàng sơ hở bị lão quyền sư họ Trần thừa thế đâm một nhát trúng nơi chân.

Dương-Qua thấy nàng đã thọ thương hốt hoảng la lên:

- úy, nàng nguy mất rồi!

Động lòng nghĩa hiệp chàng muốn xông ra cứu giúp nhưng chợt suy nghĩ:

- Ta cùng cô nương đang chung sống êm đềm trong Cổ-mộ đài chỉ vì con nghiệt súc Lý-mạc-Thu dẫn học trò vào tác quái, làm xáo trộn cả cuộc đời chúng ta. Ngày nay cô nương ta lưu lạc hà phương, và thân ta bây giờ một mình một bóng cũng chưa biết nên về xứ nào, nghĩ càng thêm căm tức. Thôi cuộc đời mặc người lo liệu, hơi đâu nhúng tay vào để gây thêm ân oán cho phiền lòng.

Nghĩ xong chàng làm ngơ không đếm xỉa đến nữa.

Nhưng tiếng reo hò hỗn loạn, tiếng gươm kiếm chạm nhau loảng xoảng lại kéo Dương-Qua trở lại thực tại, không thể làm ngơ, chàng ngó lại thì trận thế đổi khác.

Nàng áo trắng đã có bề thất thế, bị bọn này vây hãm càng lúc càng lúng túng, chỉ đánh đỡ cầm chừng và giờ phút bại trận đã gần đến.

Thình lình một ánh sáng xẹt qua, cả nửa mái tóc và cây trâm cài đầu của nàng đã theo một làn gươm bay xuống cỏ. Nàng thẹn đỏ mặt, uất hận tràn trề, bậm môi trừng mắt cố sức múa đao đánh hăng thêm.

Dương-Qua nhìn nàng, lẩm bẫm:

- Lúc này nàng tức giận, sao mà giống hệt như Long Cô-Nương như đúc. Ta không thể thờ ơ mà cần ra tay cứu nàng mới được.

Nữ lang đã đuối lăm rồi, tay cầm đao chỉ đánh qua loa hơi hợt như không còn sức lực nữa. Thân sắc có vẻ hoang mang, dáng điệu đã có phần luống cuống.

Chợt Triệu-bất-Phàm lên tiếng hỏi:

- Nàng kia, nàng là người chí của Xích-Luyện Tiên-tử Lý-mạc-Thu. Hãy nói rõ cho ta nghe, nếu không đứng trách ta vô tình đấy nhé.

Nàng ấy không đáp lại, thừa lúc Triệu-bất-Phàm vô ý, vung đao chém mạnh vào giữa lưng. Lão quyền sư thất kinh gọi lớn:

- Hãy xem chừng kẻo nguy đấy.

Nếu Cơ-Thanh-Hư không lanh tay vung còn ra đỡ hộ thì chắc hẳn sẽ bị lủng lưng dưới làn gươm ấy rồi.

Triệu-bất-Phàm nghĩ bụng:

- Cứ theo ta đoán thì nàng này nhất định phải có liên hệ mật thiết cùng Lý-mạc-Thu. Phen này nếu để hấn thoát được, rủi đến tai Lý-mạc-Thu, thì bọn mình khó bảo toàn tánh mạng. Cho nên thế nào cũng giết hấn để giữ nhẹm chuyện hôm nay. Cả bọn năm người cùng hè nhau đánh hăng hơn trước.

Triệu-bất-Phàm nắm chặt đốc gươm, liều mạng xông vào quyết ra tay hạ sát.

Dương-Qua thấy nàng đã lâm vào trạng thái cực kỳ nguy hiểm không thể chậm trễ nữa, bèn nhảy phóc lên mình trâu, vận chưởng lực phổ vào giúp nó hăng sức hơn nữa, giục chạy thẳng về phía sáu người đang hỗn chiến.

Trâu vừa chạy, Dương-Qua càng la thêm như thúc đẩy:

- Trâu ơi, chạy mau lên để cứu người, trâu ơi!

Trong nháy mắt con trâu mộng đã xông vào trận đấu.

(...thiếu)

Sáu người đang mải mê chiến đấu, bỗng thấy một người cuỡi trâu xông vào, thất kinh dừng tay nhảy qua một bên để né tránh.

Dương-Qua ngồi trên mình trâu, hoa chân múa tay, hò hét luôn mồm, khi trâu chạy tới cạnh hai gã Bi, Cơ, chàng vội lanh tay điểm vào huyệt ở sau lưng hai người. Đây là thuật điểm huyệt "phượng nhỡn" một tuyệt kỳ công phu, chỉ một mình chàng

làm được. Hai đạo sĩ bị điểm huyết, toàn thân cứng đờ không cử động được. Dương-Qua đưa hai tay túm hai người vắt cạnh sừng trâu mang đi vun vút.

Hai đạo sĩ vừa thốt tiếng cầu cứu thì con trâu đã lao thẳng đến sườn đồi. Dương-Qua bỏ hai người nằm đó rồi quày trâu trở lại.

Thật ra bản lĩnh của sáu người so với Dương-Qua còn sút kém xa lắm. Khi trâu chạy tới, rồi kể đến lại xảy ra những chuyện bất ngờ gân như ảo thuật, thì ai nấy đều lạ lùng đứng nhìn trân trối, quên cả đánh nhau.

Dương-Qua cho trâu đến gần Hàn Trại chủ và Trần lão quyền sư.

Hàn Trại chủ thấy vậy vung chùy nhắm đầu con trâu bổ xuống. Nhưng Dương-Qua đã lanh tay điểm vào huyết "Tương đại" rồi xoay qua điểm luân huyết "Tĩnh xúc" của Trần lão quyền sư.

Cả hai bị điểm huyết nơi lưng và giữa bụng đã loạng choạng muốn ngã nhào, nhưng Dương-Qua đã chop được đầu, kéo luôn để vắt ngang mình trâu rồi giục luôn lên đồi vút bên cạnh hai đạo sĩ trước.

Nữ lang áo trắng và Triệu-bất-Phàm định xáp lại đánh một trận cuối cùng quyết định ăn thua, nhưng thấy sự việc xảy ra quá lạ lùng nên đứng trở mắt nhìn mãi, lòng ai cũng phân vân, từ cái lạ này qua cái lạ khác.

Khi thấy trâu từ trên vườn đồi phi xuống lần thứ ba, và trên lưng chú mục đồng hoa chân múa tay, miệng la ó om sòm.

Biết mối nguy đã đến phần mình, nên Triệu-bất-Phàm đề phòng vung gươm nhắm đầu trâu vừa đâm vừa chém loạn xạ.

Nhưng lạ quá, gươm tuy bén nhưng đâm hoài không thấy sờn một tý da trâu. Chú mục đồng ngồi vắt vẻo trên mông trâu, tay chỉ cầm một chiếc sáo trúc dài mấy tấc, gạt ngang một cái mà lưỡi kiếm đã cong vòng như một móc câu.

Triệu-bất-Phàm nhằm thế không xong, phi thân tung mình nhảy vút qua khỏi đầu trâu, muốn phóng về phía sau tẩu thoát. Nhưng thân hình lão đang lơ lửng nửa chừng. Bỗng một sức mạnh vô hình níu lại, rơi xuống ngay giữa sừng trâu. Con trâu cứ giữ nguyên như vậy, ngay đuôi giông thẳng một mạch lên sườn đồi rồi hất xuống. Dương-Qua ném hẳn bên cạnh bốn tên kia rồi lại thúc trâu trở lại ngay hướng nàng áo trắng đang đứng nhìn ngơ ngác.

Nàng nhìn tận mắt thấy con trâu đã hạ luôn trong chốc lát cả năm người trong tay có vũ khí, bất giác cũng đem lòng lo sợ và nghi ngờ.

Nàng nghi ngờ vì chưa tin rằng một con trâu mà có tài lạ lùng đến mức đó. Đang suy nghĩ băng quơ thì con trâu đã xông xộc chạy lại, dừng ngay trước mặt mình, mồm đầy nước dãi, mồ hôi ướt cả lòng. Nàng thất kinh vung gươm ra chém. Nhưng

Dương-Qua đã hét lớn:

- Xin đừng chém trâu tôi! Vừa la vừa vung tay gạt gươm đỡ đòn cho trâu rồi ghì trâu đứng lại.

Chàng nhảy xuống đất ngó nữ lang nói:

- Xin cô tha cho nó, đừng giết tội nghiệp!

Con trâu đứng yên lặng mũi thở khì khì, đuôi ngoe nguẩy, không có vẻ gì hung tợn.

Nàng thấy trâu không còn hung hăng hại mình như bọn kia nên vội băng người chạy bay lên núi.

Dương-Qua than nhỏ:

- Ô, nàng quyết theo hạ sát bọn này rồi! Phải cứu họ mới được.

Chàng cúi xuống lượm năm viên đá nhỏ, liệng luôn về phía năm người.

Võ công chàng đã đạt tới mức kỳ diệu, có thể đẩy xa hàng mười mấy trượng, liệng năm viên đá giải huyết cho năm người không sai viên nào.

Cả bọn năm người đang nằm im toàn thân tê liệt, không cử động nổi, bỗng nhiên có vật gì chạm nhẹ vào thân rồi cảm thấy đầu óc sáng suốt và tay chân cử động trở lại như trước. Ai nấy cũng đều đoán có lẽ một dị nhân đã núp đâu đây ra tay cứu mạng cho mình. Nhìn thấy nữ lang đang xách dao chạy thẳng lại đây, ai nấy cũng tưởng chính nàng này giải cứu nên cùng ngấm ngấm:

- Nàng đã tài ba như vậy, thử còn tranh chấp làm sao nổi nữa, chi bằng tẩu thoát đi cho rồi.

Thế rồi mạnh ai nấy tìm đường phân tán cả.

Bì-Thanh-Huyền vừa tỉnh dậy, thấy các bạn chạy, cũng lật đật chạy càn, bất ngờ đúng vào phía nữ lang đang đi tới.

Cơ-Thanh-Hư thất kinh gọi lớn:

- Ô kìa, sao sư đệ chạy về phía đó? Hãy tránh mau nơi khác kẻo nguy hiểm lắm đấy.

Bì-thanh-Huyền lật đật quay mình rẽ sang phía tả, nhưng đã muộn rồi. Người con gái đã đến ngay trước mặt, múa dao chém sả xuống.

Trong lúc tâm thần rối loạn, khí giới không có, Bì-Thanh-Huyền lúng túng, xoay trở không kịp chạy quanh chạy quẩn, đến đâu cũng thấy dao bay lóc mắt. Hắn không tránh đỡ được bị một nhát đứt ngon một cánh tay.

Tuy bị thương nhưng vì quá hoảng hốt, hắn chưa biết đau, cứ lo chạy cuống cuồng tìm lối trốn tránh.

Vừa khi đó, Triệu-bất-Phàm đã đến kịp, vung gươm chặn cô gái lại.

Biết Triệu-bất-Phàm đâu phải tay vừa, nàng không dám tham chiến, kể đó nhìn về phía xa thấy dáng Cơ-Thanh-Hư đang cõng Bì-Thanh-Huyền chạy ra sau núi, nàng thấy hài lòng nhưng suy nghĩ:

- Bọn này đã được người nào giải khai huyết đạo rồi. Biết đâu kẻ ấy còn ẩn nấp mai phục đâu đây, nếu mình háo thắng e gặp nguy hiểm. Tốt hơn là ta phải đi tìm cho ra sự thật là ai.

Nàng lăm lăm cây gươm trong tay chạy khắp xung quanh đồi, lục lạo hết các bụi lùm, hóc đá để tìm, nhưng chẳng thấy một bóng dáng người nào hết.

Khi trở lại chỗ cũ thì thấy tên mục đồng đang ngồi dưới đất sụt sùi khóc lóc.

Nàng ngạc nhiên hỏi lớn:

- Tại sao lại khóc lóc như vậy, hả chú mục đồng?

Dương-Qua gạt nước mắt bệu bạo đáp:

- Con trâu này trái chứng chạy lồng trong rừng, cọ vào đá rụng lông, e về nhà chủ tôi đánh đòn nên phải khóc.

Nàng đưa mắt nhìn qua con trâu đang gặm cỏ, thấy lông hần vẫn lảng mướt không trầy tróc chỗ nào, nên an ủi:

- Không hề chi đâu. Có xây xát chút ít chẳng nữa chủ mi cũng không nhìn thấy được đâu mà sợ.

Trâu này đã giúp cho ta được việc, ta biểu mi ít tiền gọi là đền ơn nhé.

Nói rồi nàng đưa tay vào túi lấy ra năm lạng bạc ném ra đấy, chắc chắn thế nào chú mục đồng cũng hết sức mừng rỡ và tạ ơn mình ngay. Không ngờ sự thật khác hẳn. Hần vẫn đứng yên, mặt mày ủ dột, không thèm ngó đến bạc.

Nàng nổi giận mắng:

- Đồ ngu, sao chẳng lấy bạc cất đi cho rồi?

Dương-Qua mếu máo đáp:

- Ít quá tôi đâu thèm.

Cô gái lấy luôn một gói lớn hơn ném luôn xuống đất nhưng hần vẫn đứng nhìn, lắc đầu mãi, không thèm lấy.

Nàng tức quá đỏ mặt tía tai, nguýt hần một cái và mắng:

- Thật quả đồ ngốc. Chưa thấy ai như mày. Ngốc ơi!

Mắng rồi quay mình bỏ đi luôn.

© [HQD](#)